

Законът на служенето.

„Който Ми служи, нека Ме послѣдва, и дѣто съмъ Азъ, тамъ ще бѣде и Моятъ служитель. А който служи на Мене, него ще почете Моятъ Отецъ“.*)

Навѣрно, мнозина ще си зададатъ въпроса какъвъ смисълъ може да се крие въ думитѣ: „А който служи на Мене, него ще почете Моятъ Отецъ“. Свѣтътъ има разни стремежи: съврѣменнитѣ хора се стремятъ да добиятъ знания, богатства, земи, кѣщи, слава, величие, сила — иматъ стремежъ къмъ много работи. Иисусъ настоява само върху едно нѣщо: върху служенето — човѣкъ да знае какъ да слугува. Слуга — ето една прозаична дума, която ни изобразява най-низкото обществено положение. Но има различни слуги — въ нѣкоя бира-рия, въ нѣкоя кръчма, въ нѣкоя кухня, въ театъра, въ университета, въ министерствата и т. н. Въ извѣстенъ смисълъ всички хора сж слуги, само че не всички признаватъ това. И тъй, въ свѣта има два вида служители: едни, които разбиратъ своитѣ длѣжности и знаятъ какъ да ги изпълняватъ, а други, които не знаятъ какъ да слугуватъ. Послѣднитѣ наричаме обикновено управляющи хора, господари, които седятъ и чакатъ други да имъ слугуватъ, учатъ другитѣ какъ да работятъ и слугуватъ. Всѣки иска

*) Ев. Иоанъ гл. 12: 26.